యోగవిద్యా ప్రదర్శనం

ఆనాడు జరిగిన యోగవిద్యా ప్రదర్శనానికి నా అంతట నేనైతే వెళ్ళి ఉండేవాణ్ణికాను. నాకు యోగవిద్యా ప్రదర్శనాలంటే అదొక విధమైన ఏవగింపు. కొంచెం భయమున్నూ!

కాని ఒకరిద్దరు స్నేహితులు నిర్బంధించగా నాజీవితంలో మొదటిసారి నేనా యోగవిద్యా ప్రదర్శనం చూడబోయినాను.

ఆ యోగి శక్తివంతుడల్లనే కనిపించాడు. ఆయన ప్రేషకుడి మనస్సులోని మాటలు కనిపెట్టటమూ, కాగితంమీద వ్రాసిన ప్రశ్నలు చదవకుండానే సమాధానాలు చెప్పటమూ, గాలిలో తేలటమూ, గుండెను ఆపి చూపించడమూ మొదలైన పనులు నమ్మదగినట్టుగానే చేశాడు.

ఇవన్నీ చేసి ఆయన ప్రేషకులను ఉద్దేశించి "మహాశయులారా! నేను

జరపదలుచుకున్న కార్యక్రమంలో ఇంకా ఒక్కపనే దిగబడి ఉంది. అదీ ఇప్పుడే చేసి చూపుతాను.

"అనేకమంది యోగులు యోగసమాధిలో ఉండిపోయి తమ భౌతిక శరీరాలను అనేక రోజులు భూగర్భంలో సమాధి చేయించుకోగలరు. నేను దాన్ని అట్టే పెద్దపనికింద గణించను. నేను తమకు చూపదలచిన చిత్రం ఏమిటంటే, మీలోనే ఒకరు ధైర్యంచేసి రండి. అలా వచ్చిన వారిని నేను యోగనిద్రలో ఉంచి పదిహేను నిమిషాలపాటు ఆ శరీరాన్ని భూస్థాపనచేసి చూపుతాను. చిత్తగించండి.

"మీలో ఎవరైనా ధైర్యంచేసి వస్తారా?" అన్నాడు.

ప్రేక్షకుల్లో ఎవ్వరూ ఎటువంటి శబ్దమూ చెయ్యలేదు, "ఎవరైనా ధైర్యంచేసి వస్తారా?" అనే యోగిమాటలు, ఫోటోలో దిగి శాశ్వతం చేయబడిన ఛాయమాదిరిగా, ఆ హాలులో ఉన్న గాలిలో శాశ్వతత్వం పొందినట్టుగా అనిపించింది.

నాలోమాత్రం ఒక విధమైన ఉద్రేకం ఉద్భవించింది. నేనెందుకు భూస్థాపితం కాకూడదూ? ఒక్కటే ఆశ - నా ప్రాణం అట్లాగే పోవచ్చును!

ఎప్పటికైనా చావు ఉండనే ఉంది - బాధతో కూడిన చావు. ఇది చాలా సునాయాసంగా అయిపోయే పని. ఒకవేళ చావనూ, నా ధైర్యానికి నన్నంతా మెచ్చుకుంటారు. ఈ అనుభవం ఏమిటో చూడవచ్చును.

నన్నారోజుల్లో ఎరిగినవారికి తెలుస్తుంది నాకు ప్రాణంమీద అంతవిరక్తికి కారణం ఏమిటై ఉండిందో, నా జీవితమంతా యుద్ధమే అయిపోయింది. మనుష్యులతో కానివ్వండి, మొత్తంమీద విధితో కానివ్వండి. నేను ఏమాత్రపు అల్పసుఖం అనుభవించాలన్నా ఒక మనిషో, ఒక పరిస్థితో నాకు అంతరాయంగా ఉంటూ ఉండేది. దానితో పెద్దయుద్ధంచేసి ఆ అల్పసుఖం అనుభవించవలిసి వచ్చేటప్పటికి నాకు అందులో ఆనందం కనిపించేదికాదు. నేను అనేకమందిని అసంతృప్తిపరచటం ఎందుకులే అని అనుకున్న క్షణాన అనేకమందివల్ల నేను అసంతృప్తి పొందవలిసిన అవసరం కలిగేది. నేనేం చెయ్యను? నా జాతకమే అంత!

అన్నింటినీ సహించటం నేర్పింది నాభార్య. లోకం నన్ను పెట్టినహింస యావత్తూ నాభార్యముఖం ఒక్కసారిచూసి మరిచిపోగలిగేవాణ్ణి. నా హృదయం మీద గాయాలన్నీ మచ్చలేకుండా మరుక్షణమే మాయమై పొయ్యేవి అవిడచెయ్యి నా గుండెమీద ఒక్కసారి నిమిరినట్టయితే. ఆ ఒక్కవ్యక్తి ఈ ఛండాలపు ప్రపంచాన్ని వాసయోగ్యంగా చేసింది. అటువంటి నాభార్య అప్పటికే సంవత్సరం క్రితం ఒక ఆడపిల్లను కని బాలింతరోగంతో చచ్చిపోయింది.

ఇక నాకు జీవితంతో ఏంపని? నేను వెళ్ళి నా భార్యను కలుసుకోవటం కన్న నాకు కావలిసిందేమిటి? నాభార్యను ఎప్పుడైతే తీసుకుపోయిందో అప్పుడే ఆ మృత్యుదేవత నాకు అప్తురాలయింది. నాకు ఆవిణ్ణిచూస్తే ఏం భయం?

నేను ఒక్కపరుగున యోగిదగ్గిరికివెళ్ళి" నన్ను సమాధి చెయ్యండి!" అన్నాను. యోగి నావంక చాలా సంతోషంతో చూసి, ప్రేక్షకులవంక తిరిగి, "అయ్యా, చూశారా? నేను చేసినపనులకు మీరంతా ఆనందవిస్మయాలు మాత్రమే చూపారు. మీరు చప్పట్లుచరిచి కూడా నాకు చెయ్యని కాంప్లిమెంటు ఈ యువకుడు నాకు చేశాడు. ఇతను నాయందు విశ్వాసం చూపించాడు. నేను చాలా సంతోషించాను!" అన్నాడు. పాపం, ఆయనకేం తెలుసునూ, నేను చావాలని ప్రార్థిస్తున్నాననీ, ఆయన శక్తియందు విశ్వాసం లేకుండా ఉండాలని ప్రయత్నిస్తున్నాననిన్నీ?

యోగి నన్ను ఒక బల్లమీద పడుకోబెట్టి హిప్నొటైజు చెయ్యటం మొదలుపెట్టాడు. నేనుకూడా నిద్రపోదామనే ప్రయత్నంలో ఉండటంవల్ల నాకు త్వరలోనే మైకం వచ్చేసింది. నేనా మైకంలో ఎంతసేపున్నానో తెలియదు. నాకు అకస్మాత్తుగా ఒళ్ళుతెలిసింది. యోగి గారి యోగశక్తి నామీద పనిచెయ్యలేకపోయినందుకు చింతించాను. మళ్ళా ఆయన్ను పిలిచి ఇంకొకపర్యాయం హిప్నొటైజు చెయ్యమని అడుగుదామని ఆయనకోసం తల కొంచెం ఎత్తి చూశాను. ఆయన నాకు వీపుపెట్టి ప్రేక్షకులతో మాట్లాడుతున్నాడు.

"ఇప్పుడీ బల్లమీదఉన్న శరీరం పట్టి కట్టె. ఎవరైనా వచ్చి ఈ కళేబరాన్ని పరీక్షించుకోవచ్చును. డాక్టరుగారూ, మీరు దయచేసి ఇతణ్ణి పరీక్షించి ప్రాణం ఏమయినా ఉందేమో చెప్పండి!" అంటున్నాడు యోగి.

నేను లోలోపల నవ్వుకుంటూ, "అయ్యా, యోగీశ్వరులుగారూ, దయచేసి మీ ఫీటు మళ్ళీ ప్రారంభించండి అంతా మంట గలిసింది!" అని అరిచాను.

కాని నేను మాట్లాడటం మొదలుపెట్టగానే అందరూ చప్పట్లుకొట్టటం మొదలుపెట్టి ఎంతసేపటికీ ఆపకపోవటంవల్ల నా మాటలు యోగికి వినిపించలేదేమో, ఆయన నావంక చూడలేదు.

ఈలోపల డాక్టరుగారు కుర్చీలోనించి లేచి స్టేజియెక్కి రావటం మొదలుపెట్టాడు. నేనిక సహించలేక లేచికూర్చుని, "మీరు పెద్దపరీక్ష చెయ్యనవసరం లేదు. నేనింకా జీవించే ఉన్నాను. మీకు చత్వారంలేకపోతే అది స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది!" అన్నాను. కాని ఆయన గుడ్డివాడే కాక చెమిటివాడుగా కూడా కనపడ్డాడు. ఆయన నా దగ్గిరికి రాసాగాడు. ఆయనకు మతిపోయిందేమోననుకున్నాను. అందరు ప్రేక్షకులకూ పోయిందామతి? లేక ఈ గారడీవాడు అందరికీ కనుకట్టు చేశాడా?

నాకిక అక్కడ ఉండటం అసహ్యంవేసింది. నేను చివాలున లేచి హాలుబయటికి పరిగెత్తుకుని వచ్చి రోడ్డుమీద పడ్డాను.

రాత్రి పదకొండు గంటలవుతుంది. రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా ఉంది. నేను మెల్లిగా ఇంటివైపు నడవటం మొదలుపెట్టాను. లోకం ఎంత దగాకోరుగా ఉందా అని ఆశ్చర్యపడుతూ. మోసం, కపటం — వీటిదీ రాజ్యం!

ఇంతలో దూరాన్నించి ఒక పెద్ద కోలాహలం నా చెవినపడ్డది. క్రమంగా ఆ కోలాహలం పెద్దదయింది. ఆడగొంతులూ మగగొంతులూ వినిపించినై. ఏదో ముఠా. అటువంటి ముఠాలు మా వూర్లో బయలుదేరే సమయమే అది. వాళ్ళు నావైపే రావటం నాకాటే ఇష్టంలేకపోయింది. ఏ పక్కసందున్నో పడిపోదామని చూస్తుండగా ఆ గుంపు పక్కసందు మలుపుతిరిగి నాకేసి రావటం మొదలుపెట్టింది. వాళ్ళ అల్లరికి నా చెవికి తడికలు కట్టినయ్యంటే నమ్మండి.

నేను రోడ్డుమీద ఒక పక్కకు ఒదిగి ఆ గుంపుకు దారి ఇచ్చాను. కాని వాళ్ళుమాత్రం నన్నంత సులభంగా వదలదలచలేదు. అంతా నన్ను చుట్టిముట్టి, "ఎప్పుడు విడుదల అయినావు, తమ్ముడూ! ఎక్కువ బాధపడ్డట్టు లేదే చూస్తే! మట్టివాసన కొడుతున్నాడు! కాదు పిల్లా?" అని గోలగా మాట్లాడటం మొదలు పెట్టారు.

వాళ్ళలో ఒక పొడుగాటి అందమైన కుర్రవాడు అందర్నీ తోసి ముందుకు వచ్చి, రెండు కాళ్ళూ ఎడంగా పెట్టి నిలబడి నావంక చిత్రంగా చూడటం మొదలుపెట్టాడు. నాతో మాట్లాడింది వాడేనని ఊహించాను. అయ్యే ఉండాలి, ఎందుకంటే మరుక్షణమే వాడి "పిల్ల" కూడా అందర్నీ తోసుకుని వచ్చి వాడి పక్కనే నిలబడి నావంక చూడటం మొదలుపెట్టింది.

నేను ఒక్కక్షణం నా కళ్ళను నమ్మలేకపోయినాను. ఆ "పిల్ల" నా భార్యే! "లక్ష్మీ!" అని ఒక్క కేకపెట్టాను.

అది నావంక మొహం చిటచిటలాడిస్తూ చూసి, "నన్ను లక్ష్మి గిక్ష్మి అని పిలవ్వాకు! మర్యాదగా ఉండదు. నీ మొహంచూస్తేనే నాకు మండుతున్నది. నేను అసమర్థపు ముండనై నీకు ఎంత వెట్టిచాకిరీ చేశాను! నా ఆత్మను ఎట్లా చంపుకున్నాను. అదంతా నువ్వు ఆనందించావు. నాకిచ్చిన బహుమతి ఏమిటి? నీ అంత మంచి పెళ్ళాం ఉండదన్నావు. పాడు వెధవా? అప్పుడే నిన్ను చూస్తే నాకు లోపల భగ్గున మండేది. నన్ను ఒక్కనాడూ సుఖపెట్టావా? నా సుఖం ఏమిటో కనుక్కోవాలనన్నా చూశావా? థూ!" అన్నది.

"ఓసి దయ్యంముండా! నీకోసం ఎంత ఏడిచానే! నీ ప్రకృతి కనుక్కోలేక పోతినిగదే!" అని నేను దాన్ని తిట్టటం మొదలుపెట్టాను. దాని ఉద్రేకం చూసి నవ్వని ఆ జనం నా ఉద్రేకం చూసి నవ్వటం మొదలుపెట్టారు,

నాకోక ఆలోచన వచ్చి శరీరం వణికింది.

"అయితే మీరంతా దయ్యాలేనా ఏమిటి కొంపతీసి!" అన్నాను.

"ఓహోహో! ఆహాహా! ఈహీహీ!" అని అందరూ నవ్వటం మొదలు పెట్టారు.

"మీ కేం పొయ్యేకాలం వచ్చిందీ, అట్లా నవ్వటానికి?" అని అడిగాను.

నా ఎదురుగా నిలబడ్డ కుర్రవాడే సమాధానం చెప్పాడు. దయ్యం అయితే అయినాడు, నా పెళ్ళాన్ని కాజేస్తే కాజేశాడు — అసలా అంటముండ నా కింకెందుకుగాని — అందరిలోకీ తెలివిగలవాడూ పెద్దమనిషీ వాడేనంటాను.

"నువ్వూ ఇప్పుడు మాలోవాడివే! అందుకని నువ్వు మమ్మల్ని దయ్యాలంటుంటే మాకు నవ్వువచ్చింది," అని వాడు నాకు తెలియజేశాడు.

"నేను నమ్మను!" అన్నాను.

"మేమూ మొదట నమ్మలేదు. అడుగో ఆ వచ్చే మనిషిని చూడు. వాడికీ మనకూ ఉన్న బేదాలు గమనించు. నీకే అంతా అర్థమౌతుంది!" అని వాడు సమాధానం చెప్పాడు.

ఆ దారివెంట ఒకడు నడిచివస్తున్నాడు, కాళ్ళీడ్చుకుంటూ తలకాయ వంచుకుని, వాడి నడకకూ మా నడకకూ ఎంతో భేదం ఉంది — ఆకుపురుగుకూ అందులోనించి వచ్చిన రెక్కపురుగుకూ ఉన్నంత బేదం ఉంది వాడికీ మాకూ.

అయితే నేనెప్పుడు చచ్చిపోయి వుంటానూ? ఆ యోగీశ్వరుడు నన్ను చంపే ఉండాలి - చేతకాని 'అప్రాశ్యపు కుంక!'

నా కిప్పుడు చావాలని లేదు మరి! నాపెళ్ళాంయొక్క నైజం బోధపడటం వల్లనో ఆ దయ్యపు బతుకు ఇష్టంలేకనో నాకిప్పుడు జీవింతామనే ఉంది.

అయినపనేదో అయిపోయింది. ఇప్పుడేమనుకుని ఏం ప్రయోజనం? మా నాన్న అయినా కనిపిస్తే బాగుండును. ఆయన ఎక్కడ ఉంటాడని అడిగాను. వాళ్ళెవరూ ఎరగరు.

"ఆయన బహుశా చచ్చిపోయి ఉంటాడు!" అని ఆ కుర్రవాడు ఊహించాడు.

అవును, అందుకనే అడుగుతున్నాను! మనమంతా చచ్చిపోయిన వాళ్ళమేగా!"

"కాదు!" అన్నాడతను గర్వంగా. "మనమంతా బలవంతంగా చంపబడ్డ వాళ్ళం. మన జీవితమంతా బతికిఉన్నవాళ్ళ మధ్యే గడపవలిసి ఉంది. మన సుఖమంతా - ఇంత ఎందుకు? మాతోరా! వెళ్ళి జల్సా చేద్దాం. నేనూ లక్ష్మి రహదారి బంగాళాకుపోతున్నాం. అక్కడ కొత్తగా పెళ్ళి అయిన దొరా దొరసాని ఉన్నారు. రాత్రంతా వినోదంగా వుంటుంది. సుఖం దొరలు ఏర్పిగినట్లు

మనవాళ్ళే మెరుగుదురు. ఆలస్యం అవుతున్నది మేంపోవాలి! అంటూ ఆ క్షుద్ర వాడు లక్ష్మిని రెక్కపట్టుకుని రహదారి బంగళావైపు మాయమై పోయినాడు.

నేను చూస్తూండగానే ఆడవాళ్ళూ మగవాళ్ళూ జంటలు జంటలుగా మాయమైనారు. పీడ వదిలిందిగదా అని సంతోషిస్తూ ఉండగా ఒక ముసలి ముండ వచ్చి నా చెయ్యిపట్టుకుని "రా పోదాం మనంకూడా!" అని నన్ను లాగింది.

"నేను రానుపో!" అని దానిపట్టు విడిపించుకోజూశాను. కాని దానిది దయ్యపుపట్టు.

"నీకేమీ తెలియదు నేను నేర్పుతాను రా!" అని నన్ను లాక్కుపోసాగింది.

దానికి నాతో పనిఏమిటో స్పష్టంగా నాకు అర్థం కాలేదు. అది నన్ను ఇల్లిల్లూ తిప్పటం మొదలుపెట్టింది. ఆనాడు దాని కర్మమేమిటో ప్రతిఇంట్లోనూ అందరూ నిద్రపోతూనే ఉన్నారు. దానికేమో నిద్రపోతున్నవాళ్ళను చూస్తే ఇష్టం ఉన్నట్టు కనిపించలేదు. అది వాళ్ళను తిట్టి వాళ్ళమీద ఉమ్మేసి నన్ను మరొక ఇంటికి లాక్కుపొయ్యేది.

ఒక పడకటింటో భార్యాభర్తా మేలుకునే ఉన్నారు. నిద్రపోబోతున్నట్టు కనపడ్డారు.

ముసలిదయ్యం ఒక్క ముక్కుముక్కి "ఇక్కడ అంతా అయిపోయింది. ఇంకోచోటికి పోదాంపద! అని నన్ను ఈడ్చుకుని పోయింది.

ముసలిముండకు ఇంత యావా అని నేను ఆశ్చర్యపడ్డాను. యావ అనేది శరీరానికి సంబంధించినదేనని ఊహించుకున్నాను.

చివరకు ఒక ఇంట్లో ప్రవేశించాం. ఆ ఇంటికంతా ఒక భార్యా ఒక భర్తామాత్రమే ఉన్నారు. ఇద్దరూ విశాలమైన సావడిలో రెండుమంచాలు వేసుకుని నిద్రప్రయత్నం లేకుండా ఎవరి పక్కమీద వారు కూర్చున్నారు. మగవాడు దీర్ఘ విచారంలో మునిగివున్నట్టు కనిపించాడు. దీపం జ్యోతిలాగా వెలుగుతున్నది.

ముసలిది నన్ను భుజంమీద తట్టి "నువ్వువెళ్ళి మగవాణ్ణి ఆవేశించు, నేను ఆడదాన్ని ఆవేశిస్తాను. ఇద్దరికీ ఉద్రేకం కలిగించి ఆనందించుదాం. ఆ తరువాత ఇక్కణ్ణించి ఇంకోచోటికి పోదాం" అన్నది.

"నీ ఆవేశం నేనెరగనుపో!" అన్నాను.

"నన్నుచూడు!" అని అది వెళ్ళి నా కళ్ళఎదట నిర్భయంగా ఆ స్త్రీ శరీరంలో ఎక్కి కూర్చుంది. నాకాముండను చూస్తే భయంవేసింది.

ఆ ముసలిది ఎప్పుడయితే ఆవహించిందో ఆక్షణమే ఆ భార్య తలఎత్తి భర్తవంక చూసింది. ఆ కళ్ళలోకి అదొక ఉద్రేకం వచ్చింది. ఆమె ముసలిదాని

బరువు మొయ్యలేకుండా ఉందేమో అన్నట్టు మెల్లిగాలేచి తలవంచుకుని మంచం మీద కూర్చున్న భర్త భుజంమీద మెల్లిగా చెయ్యివేసింది.

పాపం, ఆ భర్త చాలా దీనంగా భార్యవంక చూసి, "ఇప్పుడా!" అన్నాడు, భార్య నవ్వింది.

"మా అమ్మ శరీరం ఇంకా దహనం కూడా కాలేదు. నాకోసం అట్లాగే ఉంచారు! ఇంకొక రెండుగంటల్లో బయలుదేరబోతున్నాం మెయిలుబండిలో! ఇదా సమయం!" అన్నాడతను. ఈ మాటలకు నా హృదయం తరుక్కుపోయింది.

"మళ్ళీ ఎప్పటికో! ఏం అనుభవించినా ఈ రెండుగంటలే కద! రండి!" అన్నది భార్య మదించిన గొంతుతో ఆమె శరీరంమీద బట్టకూడా నిలవటంలేదు.

"ఓరి చచ్చు పెద్దమ్మా! మగవాణ్ణి ఆవహించు!" అని ముసలిది కేక పెట్టింది. నేను వినిపించుకోలేదు.

మొగుడికి కోపం వచ్చింది. "నీకు మతిపోయిందా? ఇంతకాలమూ నీ మాట విని మా అమ్మను నిరసించినందుకు నేను లోపల ఎంతబాధ పడుతున్నానో నువ్వు ఒక్కరవ్వయినా గ్రహించలేక పోయినావు. నేను నా నోటంట అది రానివ్వక పోయినందుకు నువ్వు నన్ను మెచ్చుకోలేకపోయినావు. నా మంచితనం నీమీద వృధా అయిపోయింది. నేను నిన్ను ఎన్నడూ ప్రేమించలేదు. నాకు ఎప్పుడూ మా అమ్మమీదనే ప్రేమ. ఆవిడ నన్ను క్షమించింది నువ్వు నన్ను ఓర్చనైనాలేదు! ఆమాట అని అతను ఏడవటం మొదలుపెట్టాడు.

భార్య గర్వంతో నిటారుగా నిలబడి మూతివిరిచి తన పక్కమీద పడుకుని అతనికి వీపుపెట్టి నిద్రనటించటం మొదలుపెట్టింది. ముసలిదిమాత్రం ఆమెను వదలలేదు.

ఈ లోపుగా నేను వెళ్ళి అతని భుజంమీద చెయ్యివేసి, "దుఃఖించకు, నాయనా! మీ అమ్మ నిన్ను తప్పకుండా క్షమిస్తుంది. ఆవిడ ఆత్మ ఈ క్షణం ఇక్కడ వుంటే-" అని ఆగాను.

నన్ను ఎవరో అమృతహస్తంతో స్పృశించినట్లయింది. నా చెవిలో ఎవరో రహస్యంగా "మావాడికి వుపశమనం కలిగించు నాయనా! నాకన్న వాడికి నువ్వు దగ్గిరిగా ఉన్నావు. వాడిమీద నాకు కోపంలేదు, వాణ్ని నేను కనిపెట్టే వుంటాను. చెప్పు. వాడితో చెప్పు!" అన్నట్టయింది.

నా శరీరం పులకరించింది. నేనా మాటలన్నీ అతనితో అన్నాను. అతనికి నా మాటలు వినపడ్డట్టే తోచింది. అతను క్రమంగా తెప్పరిల్లుకున్నాడు. అతని మొహంలోకి ఒక విధమైన వికాసం వచ్చింది. అతను తల పైకెత్తి ఒకసారి "అమ్మా!" అన్నాడు. నేనంతకంటె మధురమైన శబ్దం ఎన్నడూ వినలేదు.

మరుక్షణం అతని తల వాలిపోయింది. అతను మంచంమీద ఒరిగి సుషుప్తిలో పడిపోయినాడు.

నా కక్కడ ఇంకేం పనీ? ఆ భార్యను ఇంకా రెచ్చగొట్టాలని చూస్తున్న ముసలిదయ్యాన్ని రెక్కపట్టుకు లాగాను. "రా, పాపిష్టిముండా! ఇక్కడ ఇంకొకసారి అడుగుపెట్టితే మారణహోమం చేస్తాను!" అని దాన్ని బెదిరించాను.

ముసలిది ఇవతలికి రాగానే ఆ భార్యలో కలిగిన మార్పు వర్ణనాతీతం. ఆమె కలగని మేలుకున్న దానల్లే లేచి నిద్రపోతున్న భర్త దగ్గిరికి వెళ్ళి అతని కాళ్ళదగ్గిర నేలమీద కూర్చుని మంచంమీద అతని కాళ్ళ దగ్గిరగా తలపెట్టి నిశ్శబ్దంగా ఏడుస్తూ, "క్షమించండి!.... నాకు తెలియలేదు. మీ అమ్మగారి కోసం క్షమించండి!" అని గొణగటం మొదలుపెట్టింది.

నే నక్కడ ఉండలేక ముసలిదాన్ని యీడ్చుకుంటూ బయటికి వచ్చాను. "నీ దీపమారిందిగదరా!" అని తిట్టి అది ఎటో మాయమైంది.

నేను తలవంచుకుని ఎటో నడవటం మొదలు పెట్టాను ఇంతలో నన్నెవరో పిలుస్తున్నట్టయింది. నేను వినిపించుకోలేదు. కాని ఆ పిలుస్తున్న మనిషి ఎంతో ఆదుర్దాగా ఉన్నట్టు కనిపించింది. తలఎత్తి చూశాను. యోగి నాకేసి పరిగెత్తుకుంటు వస్తున్నాడు.

ఆయన దగ్గిరికి రాగానే "ఇదేమిటి? నువ్వుకూడా" అన్నాను.

"భలే! మంచిపని చేశావులే! ఆ పక్కనే ఉండక ఎక్కడికిట్లా వచ్చావు. నా ప్రతిష్ట కాస్తా మంటగలప చూస్తున్నావా? పద, పద! నీ శరీరంలో ప్రవేశించు. ఇరవై నిమిషాలు దాటుతున్నది. నేను నిన్ను చంపానని కొందరు సందేహించటం మొదలుపెట్టారు."

"నేను రాను. ఆ శరీరం తగలేయించు," అన్నాను.

"మా బాబుగాదూ! మా నాయనగాదూ! రా! లేకపోతే నన్ను బతక నివ్వరు!"

"నేను రానన్నానని చెప్పు. నేను కులాసాగా ఉన్నాననికూడా చెప్పు!"

"ఎక్కడైనా కద్దా? ఎవడైనా నమ్ముతాడా? నన్ను ఉరి తీస్తారు!"

"అయితే నువుకూడా ఇక్కడే ఉండు!"

"అమ్మో! నాకింకా బతుకుమీద ఆశ తీరలేదు. మా అమ్మాయి పెళ్ళి చెయ్యాలి. నా భార్యా ఇంకా పడుచుది. సంసార సుఖం వదిలిపెట్టి రానా!"

"సంసారసుఖం ఇక్కడా ఉంది! నీకు చావటం ఎంత అయిష్టమో నాకు బతకటం అంతకు పదింతలు అయిష్టం!"

"కావాలంటే నువ్వు ఆత్మహత్య చేసుకో. ఒకసారి నీ శరీరంలో ప్రవేశిస్తే నా బాధ్యత తీరిపోతుంది."

"నేను రాను. నాకు ప్రపంచంలో ఏమీలేదు. అంత చేతకాని యోగవిద్యా ప్రదర్శనం ఎందుకు చేశావూ? అనుభవించు!"

"ప్రపంచంలో నీకేం లేదూ? అన్నీ ఉన్నై? నీకేం కావాలి చెప్పు!"

"ప్రేమ! ప్రేమ! ప్రేమ!" అని గట్టిగా అరిచాను.

నాకదీ కావాలిసింది! తెలిసిందా! ప్రేమ ఎట్లా ఉండేది ఇప్పుడే చూశాను. నాకు ప్రపంచంమీద ప్రేమ ఎక్కడ దొరుకుతుందో చూపించు. వస్తాను!"

మళ్ళీ నన్ను ఎవరో అమృత హస్తంతో స్పృశించినట్లయింది. నా శరీరం జలదరించింది. ఆ స్పర్శను గుర్తించగలిగాను. నన్ను మొదట ఆ ఇంట్లో ముట్టుకున్న వ్యక్తే నా చెయ్యి పట్టుకుని నన్ను తీసుకుపోనారంభించింది. ఆ ముసలి దయ్యం లాక్కుపోవటానికీ దీనికీ ఎంత భేదం.

కొద్ది సేపట్లోనే నేనూ, నాకు అదృశ్యంగా ఉండి నాకు దారితీస్తున్న దేవతా, మావెంట యోగీ- ముగ్గురమూ మా మేనమామగారిల్లు ప్రవేశించాం. మా మేనమామ కూతురు సుందరి పడుకున్న చోటికి వెళ్ళాం. మా అలికిడి విని లేచి కూర్చున్నట్టు సుందరి మంచంమీద లేచి కూర్చున్నది. సుందరియొక్క సూక్ష్మ శరీరమేననీ- దాని భౌతిక శరీరం పక్కమీద పడుకుని ఉన్నదనీ ఈసారి జాగ్రత్తగా గమనించాను.

సుందరి నన్ను చూస్తూనే మంచం మీదినించి ఒక్క ఎగురు ఎగిరి నా మీద వాలి "నా కోసం వచ్చావా, బావా! ఎన్నాళ్ళకూ!" అన్నది.

సుందరి భర్తతో నాలుగేళ్ళు కాపరంచేసి, వైధవ్యం పొందింది- దానికి నామీద ప్రేమ వున్నదని నాకు ఎన్నడూ అనుమానమైనా పోలేదు. దాన్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలని నాబోటి శిష్టాచార సంపన్నుడికి తట్టలేదని వేరే చెప్పనక్కర్లేదు.

యోగి నన్ను తట్టి "నీ ప్రేమస్థానం చూపించానా? ఇప్పుడైనా వస్తావా?" అన్నాడు.

నేను నవ్వాను మరొక నవ్వు నా నవ్వులో కలిసినట్టయింది. ఏమి నవ్వు! యోగి అమాయకత్వానికి నవ్విన ఆ నవ్వుకూడా ఎంత మార్దవంగా కరుణతో కూడుకుని వుంది!

నా చేతిని పట్టుకున్న ఆ చేతిని నా రెండో చేతితో స్పృశించి "అమ్మా!.... శలవు! అన్నాను. మరొకచెయ్యి నా ఫాలాన్ని స్పృశించింది అంతే! ..

యోగి నన్నికక్కణ్ణించి గబగబా యోగవిద్యా ప్రదర్శనం జరిగినచోటికి

తీసుకువచ్చాడు. నా శరీరమూ, సమాధిలో కూర్చున్నట్టున్న యోగి శరీరమూ కనిపించినై!

*　　　*　　　*

సుందరి ఇప్పటికి కూడా అంటూ వుంటుంది. ఆ రాత్రి నేను తనకు కలలో కనిపించానని ఆ యోగి నాకు మళ్ళీ కనిపించాడు. ఆ రాత్రి జరిగిన విషయం ఆయనకూ ఏమీ జ్ఞాపకం లేదు.

నాకూ సుందరికీ ఆ విషయాలు అంత మరుపురాకపోవటానికి కారణం ఎవరో నేనూహించగలను.

(ప్రథమ ముద్రణ : నవంబరు 1936, వినోదిని)